

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 12-A DUPĂ RUSALI
(*Tânărul bogat*)

SF. CUV. PIMEN CEL MARE;
SF. MC. FANURIE;
SF. IER. OSIE, EPISCOPUL
CORDOBEI

Harul lui Dumnezeu peste cei care împlinesc chemarea lui Hristos

„**A**uzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască?”
(Mt. 19, 25)

De fapt, ce a vrut să spună Hristos prin „un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor”? El nu critica banii în sine, ci voințele celor care erau stăpâniți de ei. Dacă pentru bogat este greu să intre în împărăția cerurilor, darămite pentru cel avar. Căci dacă zgârcenia din propria avere este un impediment la a câștiga împărăția, gândiți-vă ce foc se adună prin răpirea averii altuia. Dar de ce spune ucenicilor săi, care erau săraci și nu aveau nimic, că un bogat va intra cu greu în împărăția cerurilor? Îi învață să nu le fie rușine cu sărăcia lor și le arată de ce nu le-a dat voie ca ei să adune averi. După ce El spune că este greu, le arată și că este imposibil și nu doar imposibil, ci că este imposibil în cel mai deplin mod. Le arată aceasta prin comparația făcută cu cămila și cu acul: mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. Astfel, Hristos demonstrează că există o foarte mare răsplată pentru cei avuți care pot să renunțe la averea lor. El a mai spus și că aceasta trebuie să fie și lucrarea lui Dumnezeu pentru că cel care voiește să împlinescă porunca are nevoie și de o mare putere a harului. ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur

SĂ NE PREGĂTIM COMORI ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

„Învățătorule bun, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Matei 19, 16)

Tânărul despre care vorbește Sfânta Evanghelie era un tânăr virtuos, păstrase poruncile din copilărie, dar simțea că îi trebuie ceva mai mult.

Voia să dobândească împărăția lui Dumnezeu și sincer își dorea lucrul acesta. Nu era viclean. Iar Hristos îi subliniază deschis că ținerea poruncilor și milostenia sunt absolut necesare pentru mântuire. Iar în Sfânta Evanghelie pe care ați ascultat-o, Mântuitorul subliniază și necesitatea harului lui Dumnezeu pentru mântuire, căci ceea ce este cu neputință la oameni, spune evanghelistul, este cu puțință la Dumnezeu. Mântuitorul amintește poruncile, dar tânărul n-a înțeles când Hristos i-a spus: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi”. (Matei 19, 21)

Aceasta era o chemare dumnezeiască pe care i-o făcuse, îl chemase să devină apostol, ucenic, dar el a plecat întristat, căci era foarte bogat. Lucrul acesta l-a determinat pe Mântuitorul să spună: „cât de anevoie este să intre bogații în împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19, 24) Dar uitându-se la ucenici le-a spus: „ceea ce este cu

neputință la oameni, este cu puțință la Dumnezeu” (Matei 19, 26) și că Dumnezeu poate să miște inima bogatului ca să-l determine să înțeleagă cât de important este să-ți aduni comoară în cer. În acest sens, la înmormântarea preoților se arată: „Dacă ai miluit, omule, pe vreun om, și tu acolo vei fi miluit; dacă te-ai îndurat de vreun orfan, și tu acolo vei afla îndurare; de ai scăpat pe cineva din nevoie, și tu vei fi mântuit acolo din nevoie; dacă ai adăpostit pe vreun gol în viață, și pe tine te va adăposti acolo.”

Tradiția Bisericii amintește că tânărul, maturizându-se, a înțeles îndemnul și chemarea lui Dumnezeu și a făcut întocmai cum îi poruncise Hristos. De remarcant faptul că Hristos nu l-a silit ca să-l determine să înțeleagă atunci, ci l-a lăsat liber. Dar cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, el niciodată nu se întoarce fără rod.

Așadar, ținuta morală, milostenia și mila lui Dumnezeu izvorâtă din har ne ajută și pe noi ca să dobândim împărăția lui Dumnezeu. Evanghelistul Marcu ne spune că Domnul l-a iubit pe tânărul care i-a pus această întrebare esențială, așa cum ne iubește și pe noi atunci când ne silim să dobândim împărăția lui Dumnezeu. ❖

Părintele Dinu

Anul Nou Bisericesc începe la 1 septembrie, această dată fiind împrumutată de la evrei, care sărbătoreau atunci anul civil, potrivit Sinaxarului din Mineiul zilei de 1 septembrie.

De ce Sfinții Părinți au ales luna septembrie ca început al anului bisericesc? Potrivit Pentateuhului, în această lună - a șaptea - Dumnezeu a început crearea lumii și tot în această lună s-a sfârșit actul creației „odihnindu-se de toate lucrurile Sale”. Tot în luna a șaptea: a încetat potopul lui Noe, lumea fiind „re-creată” de Dumnezeu; Moise a coborât din Muntele Sinai cu tablele legii, având fața luminată după întâlnirea lui cu Dumnezeu; s-a început construcția

cortului mărturie, după porunca Domnului; acum intră arhierul, o dată pe an, în Sfânta Sfintelor, la zilele curățirii, care aveau loc între 15 și 22 ale lunii a șaptea; a fost sfințit templul lui Solomon.

Iar în luna septembrie evreii aveau obligația să meargă o dată pe an la Ierusalim, pentru închinare. Așa se explică faptul că la vârsta de 12 ani Iisus se afla la templu în mijlocul învățăcelilor „învățați”, „ascultându-i și întrebându-i”.

Evreii încep calendarul cu luna Tișri,

adică cu septembrie. În prima zi din luna septembrie, evreii aveau zi de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot.

Potrivit tradiției, Mântuitorul Iisus Hristos și-a început activitatea publică în ziua de 1 septembrie, când a intrat în sinagogă și a citit cuvintele prorocului Isaia care profețeau despre Persoana Sa dumnezeiască: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați. Și să vestesc anul plăcut Domnului” (Isaia 61, 1-2 și Luca 4, 18-19).

Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea. Ei au stabilit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor anul bineplăcut Domnului. ❖

Cuviosul Dionisie Smeritul, întemeietorul erei creștine

Sfântul Cuvios Dionisie Exiguul este una dintre marile personalități ale teologiei străromâne din sec. V-VI, cel care a marcat cultura universală prin așezarea numărării anilor începând cu Hristos, Mântuitorul lumii.

Călugărul dobrogean Dionisie Exiguul, Smeritul sau cel Mic, cum mai este cunoscut, s-a născut în Scythia Minor, Dobrogea anilor 465 d.Hr. Despre locul său de naștere dau mărturie prietenul său Casiodor, Cuviosul însuși și frații de viață monahală, călugării sciți cu care Cuv. Dionisie a ținut o legătură strânsă.

A intrat de mic într-o mănăstire dobrogeană, unde s-a îmbogățit duhovnicește. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. De-a lungul vremii deprinde multe cunoștințe de cultură

generale, de astronomie și bineînțeles teologice. Era un erudit. Pregătirea sa teologică și cunoașterea perfectă a limbilor latină și greacă l-au determinat pe papa Ghelasie (492-496) să-l cheme la Roma. Vine pe la anul 496 și se ocupă de organizarea arhivei Cancelariei pontificale, fiind considerat fondator al arhivelor pontificale.

A prelucrat un mare volum de materiale, texte ale sinoadelor și Decretale, fiind cel mai activ canonist care a trăit vreodată în Roma, autorul celei mai importante colecții canonice apusene - Codex Canonum Ecclesiasticorum. Pentru activitatea sa, Dionisie Exiguul a fost considerat părintele dreptului bisericesc apusean.

Cuv. Dionisie este cel care introduce calendarul creștin, împărțind istoria în două perioade – „înainte de Hristos” și „după Hristos”. Avea bune cunoștințe de astronomie, așa cum a dovedit în lucrările sale de cronologie bisericească, inițiind pentru prima oară era creștină, adică numărarea anilor de la nașterea Mântuitorului Iisus Hristos.

Trei mari virtuți au împodobit viața Cuv. Dionisie Exiguul: credința ortodoxă păstrată cu sfințenie de-a lungul întregii vieți, smerenia inimii și dragostea față de Dumnezeu și de oameni. Casiodot îl caracterizează în mod admirabil: „a fost în zilele noastre și călugărul Dionisie, scit de neam, dar după caracter cu totul roman, foarte învățat în amândouă limbile, dovedind prin faptele sale echilibrul sufletesc pe care îl învățase în Cărțile Domnului. A cercetat

Scripturile cu o râvnă atât de mare și le-a înțeles astfel încât ori de unde ar fi fost întrebat avea răspunsul pregătit, dându-l fără nici o întârziere. Acesta a predat dialectica împreună cu mine și a petrecut cu ajutorul lui Dumnezeu foarte mulți ani din viață în cadrul învățământului glorios. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor. Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ. El se folosea cu o pricepere atât de mare de latină și de greacă, încât orice cărți grecești lua în mâini, le traducea fără poticnire în latinește și, la fel, pe cele latinești le citea pe grecește, încât credeai că aceasta este scrisă așa cum o pronunța gura lui cu o iuțeață nestăvilită. Era de o castitate rară, vărsa lacrimi mișcat de durere când auzea cuvinte necuviincioase în timpul veseliei; postea fără să reproșeze celor ce mănâncă. Integru, legat total, cu statornicie de rânduielile strămoșești; și ceea ce pot să găsească unii citind la diferiți (scriitori), era cunoscut că strălucește în știința lui.”

A trecut la cele veșnice în Italia, la Vivarium, pe la 545-550. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a decis în anul 2008 canonizarea sa, cu dată de prăznuire 1 septembrie. ❖

TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL

icoana dedicării lui Dumnezeu, fără compromisuri

Ultima mare sărbătoare din anul bisericesc este cea din 29 august, a Sf. Proroc Ioan Botezătorul, când ne amintim de modul jertfelnic în care și-a sfârșit viața Înaintemergătorul Domnului nostru Iisus Hristos, adică prin Tăierea Sfântului său cap.

Profeții vechi au vestit cu toții că Mesia va veni, dar Ioan Botezătorul, ultimul și cel mai mare dintre profeții precreeștini, vestește că Mesia a venit. Unicul proroc al celor două Testamente, este Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului nostru Iisus Hristos, care-l numește „cel mai mare dintre cei născuți dintre femei” (Mt. 11, 11; Lc. 7, 28). El este primul vestitor al lui Iisus ca Mesia și face legătura între Vechiul și Noul Testament.

Biserica îl cinstește pe Ioan Înaintemergătorul de mai multe ori în cursul anului bisericesc: 23 septembrie - Zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul; 7 ianuarie - Soborul Sfântului Proroc Ioan Botezătorul; 24 februarie - Întâia și a doua aflare a capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul; 25 mai - A treia aflare a capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul; 24 iunie - Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul, sărbătoare care în popor poartă numele de Sânziene sau Drăgaica, și 29 august - Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul, care este zi de post.

Nașterea și misiunea Sfântului Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan este fiul preotului iudeu Zaharia și al Elisabetei, el având dreptul prin naștere de a fi preot la Templul din Ierusalim.

Sfântul evanghelist Luca ne arată că nașterea și misiunea lui de înaintemergător al lui Hristos sunt vestite în chip miraculos tatălui său în Templul din Ierusalim (Lc., cap.1). El trăiește în deșertul Iudeii: „Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel”. La vârsta maturității vine lângă râul Iordan, unde vestește venirea lui Mesia și proclamă botezul pocăinței: „În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii, spunând: Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Mt. 3, 1-2).

Sfântul Ioan Botezătorul este icoana vie a Celui care a venit după el. Căci mai târziu, când Hristos îi întreabă pe ucenici, „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?”, ei au zis: „Unii, Ioan Botezătorul, alții, Ilie, alții, Ieremia sau unul dintre proroci” (Mt. 16, 13-14). Acest lucru arată că în persoana Botezătorului unii L-au văzut oglindindu-Se pe Mesia, Domnul Hristos Însuși.

Martirizarea Sfântului Ioan Botezătorul

La scurt timp după botezul Domnului Iisus Hristos, prorocul este arestat de Irod Antipa: „Iar Irod tetrarhul, muștrat fiind de el pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele pe care le-a făcut Irod, a adăugat la toate și aceasta, încât a închis pe Ioan în temniță” (Lc. 3, 19-20).

Irod Antipa era fiul lui Irod Idumeul și moștenise de la acesta două provincii din regatul său, Galileea și Perea. Romanii i-au acordat titlul de tetrarh, însă în mediul iudaic era socotit rege. În tinerețe, din rațiuni politice s-a căsătorit cu una dintre fiicele regelui arab Aretas. Urmând exemplul greșit al tatălui său de a avea mai multe soții, își repudiază soția legitimă și trăiește cu Irodiada, soția fratelui său, Filip.

Sfântul Ioan Botezătorul este întemnițat în fortăreața Maherus, dar Irodiada a așteptat momentul potrivit pentru ca Irod Antipa să-l condamne la moarte. La petrecerea dată în cinstea zilei de naștere a regelui, fiica Irodiadei, la îndemnul mamei sale, dansează înaintea lui Irod, drept răsplătă acesta promițându-i până la jumătate din regatul său. Irodiada o sfătuiește pe fiica sa să ceară capul Sfântului Ioan, dorință pe care tetrarhul o împlinește.

Tradiția bisericească ne spune că soldații au tăiat capul Sfântului Ioan pe când acesta se afla în rugăciune. Cinstitul cap al sfântului a fost îngropat de Irodiada într-un loc ascuns din fortăreața Maherus. Aflând aceasta una dintre sfințele femei mironosițe, Ioana, soția lui Huza, dregătorul lui Irod, ea a luat capul și l-a îngropat la Ierusalim, în Muntele Eleon, punându-l într-un vas de lut. Descoperit în timpul Sfinților Împărați

Constantin și Elena, cinstitul cap ajunge la Emesa, la un olar, purtat de doi călugări. În anul 453, Episcopul Uranie al Emesei îl așază în biserica cetății. O vreme ajunge la Evdomon, în Constantinopol, iar în timpul luptei împotriva icoanelor este dus la Comane, la granița Imperiului Bizantin cu Armenia, pentru ca Sf. Ignatie, Patriarhul Constantinopolului, să-l readucă în anul 860 la Constantinopol.

Viața și activitatea Botezătorului sunt bogății teologice pentru Biserică, aproape inepuizabile. Mereu se găsesc noi lumini care să ne arate importanța Înaintemergătorului pentru istoria mântuirii. Biserica a reținut esențialul concretizat în Icoana Deisis, unde Botezătorul mijlocește împreună cu Maica Domnului înaintea Arhierelui Hristos așezat pe tron. Și aici, vedem că Ioan este o imagine sau o icoană a Mântuitorului, pentru că despre Hristos Domnul se spune că este mijlocitor înaintea lui Dumnezeu Tatăl pentru lume: „Căci Unul este Dumnezeu, Unul este și mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus” (I Tim. 2, 5), așa cum Ioan este mijlocitor înaintea Fiului pentru cei care se roagă Lui.

Pentru noi, creștinii, Sfântul Ioan este proroc, iar în planul mântuirii neamului omenesc este Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului nostru Iisus Hristos. În calitatea sa de Botezător al Domnului, el s-a învrednicit să ne descopere teofania de la Iordan, adică taina arătării Preasfintei Treimi, pe care o cinștim an de an la Bobotează. Iar în calitate de Înaintemergător a împlinit cuvintele profetului Maleahi: „Iată, Eu trimit îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui” (Mc. 1, 3-4). ❀

SFÂNTUL MUCENIC FANURIE

Călăuzitor al tinerilor pe calea credinței

Azi, 27 august, ziua Sf. Mc. Fanurie, am ales să vă vorbesc despre o minune a Sfântului făcută lui Alexandru. În clasa a XI-a, acesta nu a mai mers la școală, riscând să fie exmatriculat. Mama a luat legătura cu toți profesorii, l-a supravegheat îndeaproape și mai ales s-a rugat Sf. Fanurie. A terminat prost anul acela, dar a terminat. După un pelerinaj în Grecia, acasă la sfântul lor drag, băiatul a început să învețe, iar în clasa a XII-a a luat bacalaureatul al treilea pe liceu.

Sfântul Fanurie provenea dintr-o familie păgână bogată, foarte numeroasă, având încă 12 frați, dintre care el era cel mai mare. Cel mai probabil a studiat filosofia și alte științe ale timpului său. Pe când avea 12 ani, tatăl lui, care se ocupa cu comerțul, a murit. Tovarășii de negustorie au cerut de la familia lui niște închipuite datorii, lăsându-i într-o sărăcie lucie. Singură, cu 13 copii, pentru a-și întreține familia mama sfântului a fost nevoită să danseze și să cânte noaptea în locuri rău famate. Cei 13 băieți vedeau în fiecare zi cum mama lor, îmbrăcată în haine ponosite, plângea și se ruga. Povestind unui prieten că viața mamei sale este sfântă, acesta l-a sfătuit pe Fanurie să o urmărească unde pleacă în timpul nopții. Fanurie a văzut că noaptea mama se îmbrăca în veșminte strălucitoare și intra într-o casă de unde se auzeau cântări de petrecere. Acolo, cu lacrimi pe obraz, mama mucenicului cânta și juca. Fanurie s-a apropiat și, intrând, a strigat tare: „Mamă!” La glasul copilului, femeia, înspăimântată că a fost descoperită de fiul ei, a căzut jos.

Mâhnit, Fanurie se îmbarcă pe o corabie și ajunge într-un loc pustiu. Acolo este botezat. După un timp, revine în orașul natal și află că mama sa murise chiar atunci când Fanurie o descoperise în local, iar frații săi se împrăștiaseră prin lume.

Întorcându-se în pustie, Fanurie viețuiește acum după regulile pustnicești. Viața sa ascetică i-a adus mult spor duhovnicesc: animalele din preajmă deveneau blânde, iar oamenii care cereau rugăciunea lui se tămăduiau de neputințele lor. Era des chemat din pustie în cetate pentru a vindeca neputințele și bolile oamenilor. Plin de bunătate față de săraci, orfani și văduve, cu gândul la mama și frații lui, sfântul nu a lăsat niciodată rugămintele oamenilor neascultate. Cu rugăciunea lui a dăruit vedere orbilor, a făcut pe muți să vorbească, surzii și-au recăpătat auzul.

Un an de zile a mers în toată cetatea mângâind pe oameni, botezându-i și învățându-i dreapta credință. Dar, răuvoitorii mincinoși, care furau din

vistieria cetății, l-au pârât pe sfânt dregătorului cetății, spunându-i acestuia că Fanurie vrea să-l înlăture din dregătorie. Auzind de răutatea oamenilor, Fanurie părăsește cetatea, iar cei tămăduiți de el plâng după el. În orașul în care a ajuns, cel exilat a săvârșit aceleași fapte minunate. Și istoria s-a repetat. Sfântul a trebuit din nou să ia calea pribegiei. Pleacă, se pare, spre Egipt. Aici, fiica împăratului era grav bolnavă, fiind pe moarte. Adus la palat, Sfântul Fanurie află că fata deja murise. Începe să se roage și, după lungi rugăciuni, o rază străluci deasupra moartei. Sfântul o ia de mână pe fată și îi zice: „În numele lui Hristos Iisus Cel răstignit, scoală-te și vino înapoi la părinții tăi”. Iar tânăra se ridică în picioare, strigând: „Mare este Dumnezeu lui Fanurie”. Drept răsplată, împăratul a vrut să-i dea lui Fanurie jumătate din împărăția sa, dar el cere doar eliberarea tuturor celor întemnițați. Văzând smerenia Sfântului, împăratul, împreună cu supușii lui, au cerut botezul creștin. Dar vracii și vrăjitorii de la curte l-au făcut pe împărat să-l dușmănească pe sfânt. Astfel, Fanurie, care avea numai 19 ani, este dat pe mâna chinuitorilor. După multe torturi, înainte să primească pedeapsa capitală, se roagă așa: „Doamne, Dumnezeule, Cel ce ai miluit pe cei care au strigat către Tine, fă ca tot cel ce va face o turtă cu ulei și zahăr sau o plăcintă și o va da săracilor să fie ascultat în orice durere dreaptă va avea. Aceasta să fie pentru iertarea păcatelor mamei mele, care a murit păcătoasă”. Atunci s-a auzit glasul Domnului: „Fie, Fanurie, după cuvântul

tău și tot cel ce te va chema pe tine în ajutor să fie ascultat de Mine și tu vei fi ajutorul celor din nevoi”. La auzul glasului, mulți necredincioși care se ridicaseră împotriva lui au cerut să fie botezați. Dar Sfântul nu avea apă pentru botez și s-a rugat ca peste cei care doresc botezul să se pogoare ploaie din cer. Și minunea s-a petrecut. Au fost creștinați și călăii aleși pentru execuție, care acum nu mai doreau să-l ucidă pe Sf. Fanurie. Însă el i-a rugat să împlinească porunca împărătească, făgăduindu-le că vor fi și ei alături de el în rai. După ce i-a fost tăiat capul, de la gâtul mucenicului a curs lapte, iar capul lui a mers în jurul trupului grăind: „Așa cinstește Hristos pe cei ce cred în El!”

Pomenirea Sfântului se face la 27 august și mulți creștini, potrivit ultimei rugăciuni a mucenicului, fac în ziua praznuirii lui nouă turte pe care le împart săracilor, iar după ajutorul primit de la sfânt fac o plăcintă mai mare, dăruită celor lipsiți, ca mulțumire adusă lui. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 AUGUST - 3 SEPTEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat) - Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 28.08	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Slujba de priveghere
Marti 29.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 1.09	07 ³⁰ -10 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Slujba de TeDeum – † Începutul anului bisericesc Vecernie, Acatist
Sâmbătă 2.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 3.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) Utrenia, Sfânta Liturghie